

naar Rigsdagen negter et Beløb, og Ministeren tager imod Regtelsen og bliver, da tror jeg, at vi ere fuldstændig berettigede til at fastholde, at Ministeren har Ansvar, hvis ikke det Hele skal blive til det rene Konvens. Da her imidlertid er Tale om Noget, som Rigsdagen slet ikke har haft nogen Andel i, tror jeg, at vi gjøre bedst i at lade de succesfulde Regjeringer have Skylden derfor. Jeg kan i Korthed paapege, hvor jeg tror, Mangelen ligger. Den ligger i den nuværende Ordning af Postvæsenets centrale Bestyrelse. Det gamle Postvæsen stod jo nemlig under en selvstændig Centralbestyrelse. Jeg paastaar nu ikke, at den daværende Ordning var fejlsfri, tværtimod, jeg vil sige, det havde sine betydelige Ulemper, at Postvæsenet dengang forterede under Finansministeriet, medens Jernbanevæsenet forterede under Indenrigsministeriet, saaledes at der bestandig skulde forhandles mellem to Ministerier vidt og bredt — hertilands bliver der jo som bekendt brugt en urimelig Masse Skrivelser, som spilde en uendelig Masse Tid, saa at det tager en urimelig Tid at blive færdig med Noget. Det var altsaa en Fordel, at Postvæsenet blev henført under samme Ministerium som Jernbane- og Telegrafvæsenet, men det var ingen Fordel for Postvæsenet at blive ophævet som særligt Departement og inkorporeret som almindeligt Avancementskontor under Indenrigsministeriet, thi det er det, det nu er. I gamle Dage var Forholdet det, at Postbetjente avancerede til Postembedsmænd, det vil sige, at en Mand, der gik ind paa Postkarrieren, vidste, at der blev han, derfor havde han Interesse for denne Virksomhed og søgte at vinde Erfaring og Kundskab til at blive en dygtig Postmester, og vi havde ogsaa et meget dygtigt Postvæsen. Efter den nuværende Ordning vil man blive nødt til at indrømme, at disse Forhold ere forandrede til Skade for Postvæsenet. Nu er Postvæsenet et almindeligt Kontor, ligesillet med de andre Kontorer i Indenrigsministeriet, og hvor man avancerer igennem fra de andre Kontorer. Det er altsaa ikke saaledes, at der i Postkontoret findes Saadanne, som særlig ere inde i Postfaget, nei, f. Ex. en Mand er begyndt i et Kontor i Indenrigsministeriet og ønsker at blive Herredsfoged, men han ønsker ogsaa at avancere i Ministeriet, saa gaar han i

Mellemtiden ind i Postvæsenet, eller ogsaa begynder han i Postvæsenet og ender som Herredsfoged. Det er en udmærket Forsørgelsesanstalt for juridiske Kandidater. At det har Betydning ogsaa for juridiske Kandidater at komme i Bet, kan jo være meget sandt, og jeg misunder ikke de juridiske Kandidater nogen som helst Fornøielse, de kunne faae her i Verden, navnlig ikke Udgang til Uddannelse i praktisk Kundskab, men her gaar det ud over Postvæsenet. Der ligger nu ikke heri nogen Anklage mod Postvæsenets Embedsmænd, det kan være overordentlig dygtige Mænd, men det er ikke postalfø dannede Mænd med postal Interesse, det kunne de ikke blive. Naar ærede Medlemmer ville se efter i Statskalenderen, hvem der er ansat i Postvæsenets Overbestyrelse, ville de se, at det er meget dygtige Folk, men ikke en eneste af dem har idetmindste efter mit Kjendskab været ansat paa et Postkontor i Landet. Der var en anden stor Fordel ved det tidligere Postvæsen, nemlig at det havde sine Lokaler i Centrum for Danmarks største Postvirksomhed, nemlig Kjøbenhavns Postgaard, nu have de dem i den røde Bygning. Men fra den røde Bygning udgaar der en ond Mand over Alt, hvad der i det Hele taget skal trives herhjemme, og den er ogsaa gaaet ud over Postvæsenet. Nu siger man, at det er Rigsdagens Skyld, men det er det ikke, den hele Foranstaltning skyldes Regjeringen. Den har sin Lovhjemmel i en Beslutning af Rigsdagen ved Lønningssloven af 1870, at der skulde være en Departementschef mindre i Indenrigsministeriet, men der staar ikke et Ord om, at det netop skulde være denne Departementschef. Nu har imidlertid en senere Minister, som ikke er den nuværende, deri er han fuldstændig uskyldig, netop ladet det gaa ud over Postvæsenet, har strøget det, det vil sige, taget hele dets selvstændige Stilling bort. Det har han ganske vist gjort uden Indsigelse fra Rigsdagens Side, som heller ikke var kompetent eller dengang havde nogen Grund til at gjøre nogen Indsigelse. Vi ere jo ikke Sagmænd i alle disse Forhold; vi kunne nok se, naar der er gaaet nogle Aar, hvorledes det har virket, men saa megen Tillid maa vi have til Administrationen, at vi overlade den Sligt; det have vi ogsaa gjort dengang, men det har ikke været heldigt. Jeg vil dog anføre — man skal nemlig ikke